

BIJLAGE 1: ARTIKEL OVER ANOREXIA NERVOSA

Familie plant prachtige herdenking voor aan anorexia overleden Femke (28): “Ze is zo sterk geweest, maar ook heel eenzaam”

20/10/2019 om 10:30doorSylvia Mariën

Zussen Karen en Eef Marien, voor de kerk van Vremde, waar hun gospelconcert voor Femke plaats zal vinden. FOTO: VICTORIANO MORENO, RR

ANTWERPEN -

Vorig jaar, op 9 september 2018, stierf thuis in Haacht de 28-jarige Femke Van den Bosch. Bijna een half leven had ze tegen anorexia gevochten. Het verdriet is enorm in de familie, maar ook de energie om een eerbetoon aan hun Femke te organiseren. Zo ontstond ‘Femke for life’, met half december twee grote gospelconcerten in de kerken van Haacht en Vremde.

Dat mooie gezichtje van Femke en haar trieste verhaal maken iets los, zoveel is zeker. Eef en haar zus Karen Marien uit Vremde (Boechout) dachten dat ze een intiem concertje op poten aan het zetten waren, tot de groep vrijwilligers maar bleef aangroeien - “zelfs mensen die wij niet kennen, willen meehelpen” - en ze honderd gospelzangers konden aantrekken, onder wie een gospelzanger en -pianist uit het verre Guadeloupe. Eef en Karen zingen zelf ook, en samen willen ze er iets fantastisch van maken.

[...]

Femke - toen een kind als vele anderen. Een beeld dat haar ouders koesteren. FOTO: RR

“Femke was een heel lief, leuk, mooi, sportief en slim kind”, vertelt Eef. “Een meisje dat álles mee had in het leven. En toch werd ze heel onzeker en perfectionistisch.”

Obsessie

Eef neemt er een brief bij van de ouders van Femke. Zij konden zelf niet praten, maar hebben wel veel opgeschreven, omdat ze 't belangrijk vinden dat mensen Femke kennen als moedig. In de middelbare school groeide Femkes onzekerheid uit tot faalangst, schrijven ze. “De studie-ernst werd overheersend. Angst om het niet te kunnen, leidde tot ongecontroleerd studeren. De buitenwereld werd heel beangstigend, Femke kreeg het gevoel niet meer te voldoen. Liefst wilde ze perfect zijn. De druk werd zo groot dat ze zich terugtrok in haar eigen gedachtewereldje. Ze maakte zich onzichtbaar, ze werd bang om voluit te leven.”

Femke zonderde zich jarenlang af, maar samen met haar ouders ging ze wel graag naar zee. FOTO: RR

Daar vond anorexia ingang. “De intentie om te eten was er, maar zodra het eetmoment dichterbij kwam, steeg de spanning. Op wat ze al dan niet at, leek ze controle te kunnen krijgen, in de rest van haar leven lukte dat niet meer. Ze was 15 en het ging heel snel. Al na enkele maanden volgde een eerste opname.”

“Wij zijn een kleine, hechte familie”, vertelt Eef. “We kwamen vaak bij elkaar over de vloer. Ook ik heb het zien gebeuren: Femke die blaadjes sla ging afwegen, eten bleef overlepelen. Het doet heel raar om dat te zien, maar ik ben de confrontatie nooit uit de weg gegaan. Al was het vaak heel frustrerend, dat ik wilde roepen ‘Eet nu toch gewoon!’. Helaas werkt het zo niet. Het probleem is overheersende angst, eetangst is daar een uiting van.”

Bij die eerste opname was Femke snel weer op een normaal gewicht, ze was de perfecte patiënt, schrijven haar ouders. “Ze was ervan overtuigd dat daarmee dat hoofdstuk afgesloten was, en dat ze de draad van het leven weer kon oppakken. Dat dachten wij ook. Toen de psychiater ons waarschuwde dat Femke wel beweerde dat het goed ging, maar dat de werkelijkheid anders was, vonden we dat negatief denken. Onze dochter was toch anders dan die patiënten die keer op keer hervallen?”

Monster

En toch was het monster weer heel snel daar, schrijven de ouders. “Ze vocht heel hard, ging naar de psycholoog en de diëtist, maar opnieuw moest ze haar onmacht ervaren. Er volgden opnieuw twee opnames in Tienen. Tussendoor slaagde ze erin haar diploma middelbaar onderwijs te halen. Even kon Femke zelfs proeven van het kotleven, samen met haar vriendinnen, die er altijd voor haar zijn geweest.” Maar de anorexia was er ook nog steeds, en in 2011 was haar familie Femke bijna kwijt. Ze werden zeven maanden opgenomen in Gent.

Femke bij een van haar opnames, toen ze sondevoeding kreeg. FOTO: RR

“Vriendjes krijgen, rebelleren, Femke heeft dat in haar tienerjaren nooit gehad”, zegt Eef. “Ik heb vaak gedacht: hoe gaat ze dat ooit allemaal inhalen?”

“Een misverstand waar je geregeld op botst, is dat anorexia een ‘kuur’ is van tieners met aandacht tekort. Nee, een kuur gaat over, daar ga je niet mee door als je in levensgevaar bent. Bij anorexia is dat anders. ‘Doe je best hè’, zeiden sommigen, goedbedoelend, wanneer Femke weer opgenomen werd. Maar dat was juist het probleem, dat Femke altijd zo hard haar best deed. Haar best doen, voedde juist haar ziekte. Ze had moeten kunnen loslaten, maar dat kon ze niet.”

Femkes laatste opname was in 2016. “Haar verzwakte lichaampje werd meer en meer geteisterd”, schrijven haar ouders. “Zelfs sondevoeding, haar grootste angst, heeft ze toen toegelaten. Maar niets hielp nog, het enige wat ze nog wilde, was thuis zijn.”

“Ze wilde leven”

“Niet omdat ze het opgaf”, vertelt Eef, “maar omdat ze er zelfs toen nog zeker van was, dat ze haar probleem kon aanpakken. Ze wilde leven.”

“Tot haar laatste snik heeft ze gevochten”, schrijven haar ouders. “Het is het moeilijkste dat we ooit hebben moeten doen: haar laten gaan, en hopen dat ze eindelijk rust kreeg.”

Of Femke nog gelukkige momenten had gekend? “De laatste jaren niet meer”, zegt Eef. “Er was vooral pijn, ellende en onmacht.” Dat schrijven ook haar ouders: er waren enkel nog kleine ogenblikken van genot, op haar vertrouwde plekje in de zetel: “Een voetmassage, even wegdromen bij tv, een berichtje uitwisselen met vriendinnen.”

“Femke is zo sterk geweest, maar ook heel eenzaam”, schrijven haar ouders. “Dat doet ons zo veel pijn, dat heeft ze niet verdiend. Toen de psycholoog bij haar eerste opname zei dat anorexia ‘een vreselijke ziekte’ is, beseften we dat nog niet. We waren toen blij dat ze geen kanker had, want daartegen leek je soms machteloos. Nu weet ik dat kanker vreselijk is, maar dat er dikwijls goede behandelmethodes zijn, en dat iedereen veel begrip heeft voor het feit dat kanker een heel moeilijke ziekte is. Bij anorexia, maar ook bij andere psychische problemen, is het helemaal anders. Er is soms veel onbegrip. Anderzijds hebben we ook heel veel lieve, warme mensen met heel veel inleving en professionele kennis mogen leren kennen. Er waren mensen die Femke bleven steunen. Daar was zij, en zijn wij, heel dankbaar voor.”

“Dat we Femke met ‘Femke for life’ levend kunnen houden, daar putten we als familie heel veel kracht uit”, zegt Eef. “Het is een manier om de grote pijn die er nog is, te verwerken.”

Bron: www.hetnieuwsblad.be